

EEN JUBILEUM AAN „HET HANDELSBLAD“.

De heer D. Driessen, administrateur van „Het Handelsblad“, vierde 19 Dec. zijn 25-jarig jubileum. Van links naar rechts dochters v. d. jubilaris, mr. J. Kalf Jr., D. Driessen en echtgenoot, mr. Polak, A. J. Boissevain, Chr. Nuys.

DE NEDERLANDSCHE DROGISTENBOND.

Den 20sten Dec. hield de Ned. Drogistenbond zijn Alg. Jaarvergadering in Café Neuf te Amsterdam.

de steenen, den ander over hem heen gebogen, het van bloed druipende mes nog in de hand. Zij was evenwel al gewend aan dergelijke droeve tooneelen en in een oogenblik lag ze neergeknield bij den zwaargewonden man.

Eenige minuten gingen voorbij, in stilte, het meisje met vaardige, zachte hand de wonde van den bewusteloozen man onderzoekende; de dronkaard als door schrik verstand, onbeholpen er bij staande en het tooneeltje aan zijn voeten aanziende met starren, afwezigen blik.

Eindelijk keek het meisje op. „Dank God,“ zei ze zacht, „de wond is niet doodlijk.“

Op dit oogenblik begonnen de klokken van de St. Paul te spelen en uit honderden kelen in de naastbijzijnde straten klonk een vroolijk gezang.

Het was Nieuwjaarsdag; de eerste Januari van 1914.

* * *

De vagebond schrok van deze uitbarsting van vroolijkheid rondom hem. Hij sloop naar den donkeren hoek en verdween ongemerkt.

Het meisje ging intusschen voort den gewonden man te helpen, zoo goed als haar dat in de gegeven omstandigheden mogelijk was. Eindelijk kwam er een politieagent aanstappen en hadden de gebruikelijke ondervragingen plaats.

„Ik geloof niet dat de verwonding van doodlijken aard is,“ zei de pleegzuster.

De politieagent haalde zijn notitieboekje voor den dag, noteerde met ernstig gezicht het uur, de plaats en de opmerkingen van de verpleegster, maakte een korte beschrijving van den gewonden man en het jonge meisje en begon er toen aan te denken dat er ook eenige stappen gedaan moesten worden, om den vagebond op te sporen.

„Heb je hem den steek zien geven, zuster?“ vroeg hij. „Ik kwam juist te laat,“ antwoordde het meisje. „Toen ik hier aankwam, stond er een man in lompen gehuld met een mes in de hand over den gewonde heen gebogen.“

„Ah!“ riep de rustbewaarder uit. „Dat is van belang.“ Hij maakte weer eenige aantekeningen, toen blies hij op zijn fluitje, waarop spoedig eenige andere dienaren van Hermandad kwamen aanloopen.

„Er moet een ambulance gehaald worden,“ zei de verpleegster, die het van meer belang vond op dit oogenblik den aangevallene te helpen dan den aanvaller te zoeken. „Ik geloof dat het beste is hem naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te brengen.“

„Mag ik uw naam ook weten, zuster?“ vroeg de agent die het eerst verschenen was.

„Muriel Daventry,“ zei het meisje, terwijl ze haar mantel dichtknoopte. „Mary Davenport?“ hernam de agent.

„Neen, Muriel Daventry!“ zei de liefdezuster nu iets luider. De gewonde opende nu de oogen.

„Daventry?“ mompelde hij verwonderd. „Muriel Daventry?“ Het meisje keek hem verrast aan.

Ze had den man nog nooit gezien. Nu wenkte de gewonde den politieagent zich een weinig naar hem over te buigen.

„Ken je me?“ vroeg hij.

„Ja, mijnheer,“ antwoordde de man. „U is mijnheer Bray, directeur van de Zuid-Afrikaansche bank.“

„Juist,“ fluisterde de gewonde. „De... man die mij aanviel mag niet vervolgd worden.“

De agent keek hem verwonderd aan.

„Hieraan kan ik niets doen,“ zei hij. „Het recht moet zijn loop hebben.“ Denton Bray fronste de wenkbrauwen.

„Raaskal niet zoo,“ zei hij scherp. „Die man moet vrij blijven, begrepen! Ben ik ernstig gewond?“ vroeg hij nu zich tot de zuster wendende.

„Ik geloof het niet,“ antwoordde zij. „Een dokter zal het u beter kunnen zeggen.“

„Juist. Ik zal in een paar dagen weer in orde zijn. Die man was een oud vriend van mij, agent. Hij was beschonken en wist daarom niet goed wat hij deed.“

De politieman perste de lippen op elkaar, zette een plechtig gezicht en vergat een notitie te maken.

„Natuurlijk, mijnheer, als het een vriend van u is,“ merkte hij op, „maakt dat een onderscheid! Er was dus geen misdadige opzet?“

„Natuurlijk niet,“ antwoordde Bray op zwakken toon. „Als je hem vindt, geef ik je honderd gulden. Ik wil hem helpen weer een nieuw leven te beginnen.“

„Hier is eindelijk de ziekenwagen,“ riep het meisje uit met een zuicht van verlichting. „U moogt niet meer praten. Het zou u kwaad kunnen doen.“

Toen Denton Bray een paar uur later ontwaakte vond hij zichzelf in een particulier ziekenhuis en bij zijn bed zat de verpleegster die hem de eerste hulp verleend had.

Hij staarde haar een oogenblik aan met een raadselachtigen blik, toen sloten zijn oogen zich weer.

Zij vroeg zich voorts verwonderd af, waarom deze man op zoo eigenaardigen toon haar naam herhaald had en waarom hij gesproken had van den vagebond als van een vriend. „U ligt over iets te mijmeren,“ zei ze vriendelijk. „Kan ik wat voor u doen?“

„Ik geloof dat mijn hoofd in de war is,“ fluisterde hij met een glimlach. „Kunt u mij ook zeggen welke dag we thans hebben. Ik kan me niets herinneren.“

„Het is thans Nieuwjaarsmorgen,“ antwoordde zij.

WIE HELPT ONS ZOEKEN?

WIE HELPT ONS ZOEKEN

naar de moeder van dit Belgische vluchtelingetje? Het kind heet JEANE VERMEIRSCH. — De ouders woonden te Lokeren. De moeder, Mad. Vermeirsch, bracht het kind bij een oom en tante te Antwerpen, die er mede vluchtten naar Amsterdam. Het kind bevindt zich thans in het Luth. Weeshuis aan de Weteringschans aldaar, waar zeer gaarne aanwijzingen worden ingewacht.

„Ah, juist,“ zei hij. „Ik was de balans aan het nazien.“ Hij sloot de oogen weer en schreef na te denken. „Ik herinner mij dat ik een klokgelui en gezang hoorde,“ ging hij na een paar minuten met zwakke stem voort. „Het moet geweest zijn nadat ik gevallen was. Wat was dat?“

„Het was het klokkenspel van de St.-Paul, en iedereen wenschte elkander een gelukkig Nieuwjaar.“

Hij zag haar met een zonderlingen blik aan. „Wenschte u ook iemand op dat oogenblik een gelukkig Nieuwjaar?“ vroeg hij plotseling.

„Ja,“ antwoordde zij hem met een glimlach. „Ik wenschte u in stilte een gelukkig Nieuwjaar en... en ook den armen stakkerd, die u aangevallen had en daarover zoo verbijsterd was.“ „Je had medelijden met ons beiden!“

„Ja, om verschillende redenen.“

„Vreemd, heel vreemd,“ mompelde hij, „dat we elkander weer moesten ontmoeten op die plaats en op den tijd dien we hadden vastgesteld. En toeh was het een bloot toeval, want ik was alles vergeten.“

Zij dacht dat zijn geest aan het afdwalen was.

„U mag niet meer praten,“ vermaande zij. „De dokter zegt wel er is geen gevaar, maar u moet rustig blijven.“

„Maar ik moet praten,“ zei hij nu met krachtiger stem.

„U heeft zonder het te weten een rol gespeeld in een wonderlijke comedia. Uw naam is Muriel Daventry? Heette uw vader niet Charlie Daventry?“

„Ja,“ antwoordde het meisje. „Vader is reeds vijf jaar dood. Was hij een vriend van u?“

„De beste dien ik ooit gehad heb,“ was het rassche bescheid. „Hij leende mij honderd gulden, toen ik niets meer bezat. Ik geloof, dat die honderd gulden alles was, wat uw vader en moeder bezaten.“ „Dat was juist iets voor hem,“ zei het meisje met schitterende oogen.

„Ik was een dief,“ bekende hij, en toen zij hierop zweeg, herhaalde hij: „Ik zeg u, ik was een dief en moest het land ontvluchten en een anderen naam aannemen.“

„Als u een vriend van vader was, is dit niet van belang,“ antwoordde zij eenvoudig. „Vindt u het niet verschrikkelijk,“ vroeg hij op bitteren toon.

„Zoo menig een doet een mislag, wanneer hij jong is,“ zei ze ernstig. „Ik weet dat u het nu niet meer doen zal.“

„Neen,“ klonk het halfvloed. „Thans ben ik millionair. Sommige menschen zeggen dat beide professies bij elkander hooren.“

Hij zweeg plotseling, want hij zag dat zijn cynische toon haar kwetste. Toen begon hij haar te vertellen van haar vader en van de belofte die ze voor 25 jaar hadden afgelegd.

„Zonderlinge wereld,“ eindigde hij min of meer bewogen. „Charlie was de eenige die zich ernstig had voorgenomen om te komen. En hij werd hierin door den dood verhinderd.“

Hij zweeg een oogenblik om zijn gemoedsaandoening te verbergen en ging toen weer kalm voort: „De man die mij vannacht aanviel was de derde. Ik herkende hem eerst toen hij me den steek gaf. Hij was de eenige van ons drieën, wien het geluk toelachte. Toen ik het land ontvluchtte was hij reeds een beroemd zanger, en dat is er van hem geworden... En ik... de slechtste van de drie... had blind geluk!“

„Dan is u Bertram Wold?“ vroeg ze op belangstellenden toon.

Hij knikte. „Heb je van mij gehoord?“

„Vader sprak menigmaal van u,“ zei zij. „Hij was gewoon te zeggen dat u een der besten was. Eens herinner ik me nog dat hij zei: „Bert komt nog eens op de hoogste sport. Hij is niet iemand om onder te gaan. U ziet hij had gelijk!“

De harde blik in 's mans oogen verzachtte. „Zei hij dat?“ vroeg hij nederig.

Den volgenden dag werd er een bedelaar opgehaald uit de rivier, en de nieuwsbladen deelden mede dat deze man eenmaal een der beroemdste zangers geweest was. Hij was evenwel van een zwakke natuur en zich overgeevende aan den drank was hij als een onverbeterlijk dronkaard gestorven. De dagbladen meldten voorts dat een vriend uit vroeger gelukkiger dagen voor een fatsoenlijke begrafenis had gezorgd. Geen woord werd echter gerept van de afspraak die een kwart eeuw geleden gemaakt was en zoo tragisch was afgelopen.

Wat Denton Bray betreft, binnen enkele weken was hij weer aan het hoofd van zijn reusachtige onderneming, ijverig en waakzaam als vroeger. Niets was bekend geworden van zijn ontmoeting, dan dat hij een klein ongeval had gehad, waardoor hij genoodzaakt was geworden eenige dagen rust te nemen.

Er had in die weinige dagen echter een groote verandering met hem plaats gehad, een verandering die gevoeld en gezien werd in honderden kleine dingen. Zijn ondergeschikten merkten het spoedig tot hun groot genoegen. Hij was niet meer de ongenaakbare, onverbiddelijke patroon, maar vriendelijk, toegewend geworden. De meest gevreesde en gehate man werd spoedig de meest geachte man.

Zijn vrienden, kennissen, kortom ieder die met hem in aanraking kwam, waren verwonderd over deze onbegrijpelijke verandering in 's mans karakter.

Niemand wist evenwel de reden van dezen ommekeer. Het was omdat de zachte hand eener jonge vrouw in zijn gemoed gegrepen had en al het goede dat hij bezat, maar dat sinds jaren sluimerde, had doen ontwaken.

En die veredelende invloed zou nimmer meer van hem wijken, want zij werd één met hem. Muriel Daventry trad in zijn leven op den eersten Januari; dat was zijn Nieuwjaar.